

Ukon kertomus IV

”Minun onnettomuuteni on suurempi kuin voitte arvata sanoi tyttö. ”Eilen, niin kuin sanoin, tulivat kasakat kotiini. Isäni ja äitini tappoivat, minun ottivat kiini ja sitoivat hevoisen selkään. Muuan kasakka nousi taakseni istumaan, ja nyt ajoivat nelko neliseen metsiin ja soihen halki. Äkkiä seisattui koko joukko, minulle tuntemattomaan metsään. Minä laskettiin alas hevoiselta, ja nuorat päästettiin ympäriltäni. Mutta nyt tulini toisiin, vielä hirmuisempiin pauloin. Kulettajani, joka näytti olleen toisten päämies, puristi rautaiset kätensä ympärilleni. Minä huusin ja pyrin irti, ja revin hänen naamansa ja kätensä veriin, nyvin häntä pitkästä parrastaan. Vaan silloin tulivat kumppaninsa ympärilleni, minut otettiin miehissä kiini - ja nyt näin kadotukseni silmiäni eessä. Silloin, ystäväni, silloin viskasiin sen hirmuisen kulettajani kaulaan pian hermotoina, ja itkin ja huusin armoa. Hän ymmärsi minun, ja minä jäin taas yksinäni kulettajani käsiin. Rohvastunut tästä, ystävä – syleilin minä häntä, minä syleilin – syleilin häntä, ja hän - hänen silmänsä kiiluivat hirmuisesti kuin käärmeen silmät, ja minä vapisin kuin kuoleman eessä, enkä saanut sanaa suustani, vaan viittasin käelläni pimiätä lehvikkoa kohti, joka oli lähellä, ja puoli kuolleena kantoi hän minun sinne. Nyt olimme peitetyt toisten silmiltä, ja minä heitettiin hirmuisen viholliseni valtaan. – Vaan silmän räpäys oli nyt minulle kallis – onnettomuuteni varma – silloin – Nyt itki tyttö ja voivotteli, ja jatkoi viimein vapisevalla äänellä; - silloin syöksin minä tuon veitsen, joka oli luonnani, viholliseni syämmeen, ja hänen ilmitulessa palavat silmänsä sammuiivat, ja minä tunsin kovat kätensä kylmenevän, ja hän vaipui hermotoina päälleni. Yhellä hypäyksellä olin irti, juoksin minkä jaksoin, enkä rohennut katsoa taakseni, ennen kuin pääsin tähän suureen metsään, jossa viimein seisatuin, ja lankesin hermotoina maahan. Sanomattomassa pelossa olen tässä viettänyt yöni ja se hirmuinen kalvettunut naama on ollut kaiken yötä silmissäni. Paetkaa, ystäväni, minä olen syleillyt maamme vihollista – minä olen tehnyt kauhian petoksen, minä olen ihmisen murhaaja – voi, säälikää minua, vaan paetkaa – jättäkään minut metsän petoin seuraan yksinäni!”.

Minulla oli suuri työ saaha tytön uskomaan ettei hän ollut tehnyt mitään rikosta murhallansa, ja hänen paremmin oli syy kiittää Jumalaa, joka oli rohvaissut hänen ja antanut hänelle voimaa, voittoa vihollisensa ja säilyttää viattomuutensa. Tytön silmät kirkastuivat, hän nosti silmänsä taivasta kohti, lankesi polvilleen maahan ja rukoili ristissä käsin. Nyt oli kasvonsa ihan niin kuin yöllisen unissa näkemäni olennon kasvot, ja minä lankesin hänen eteensä polvilleni ja rukoilimme yhtenä. Ja minä sanoin: korkein tahto on varmaan juohattanut tiemme yhteen. Se on ilmoittanut minulle unessa. Tyttö! surekaamme tässä pimiässä metsässä yhtenä onnettomia omaisiamme. Jakakaamme tässä keskenämme hyvät sekä pahat päivät, ja turvaitkaamme Jumalaan, joka on meille sallinut sellaiset onnettomuudet. Hän on ehkä kerran pyyhkivä kyyneleemme ja palkitseva kärsimyksemme. Kiitollisuutta ja toivoa loistavin silmin vaipui tyttö syliini ja me itkimme yhtenä. Mutta Jumala kuuli itkumme.

Samana päivänä rakensin siihen paikkaan pikkuisen majan, jonka nyt pyhitimme asunnoksemme. Kun eräsnä päivänä menimme entiseen kotiini tapasimme siellä ihmisiä, läheisimpiä naapuriamme, jotka olivat tulleet korjailemaan siellä olevia ruumiita. Heidän ilonsa oli suuri nähtyä minun nuoren kumppanineni, jotka myös olimme pietyt kuolleina. Heiltä saimme myös kuulla ensimmäisen rauhan sanoman, ja me lankesimme polvilemme ja kiitimme Jumalaa. Muutamia

viikkoja senjälkeen tuli se nuori Eeva minun vaimonani siihen pienoiseen majaan ja nyt alkoi meille onnellisempi aika. Se pienoinen maja on nyt muuttunut täksi suureksi tuvaksi ja minun uneni toteutu. Jumala siunasi meitä, ja antoi meille iloisen joukon ympärillemme, joka kutsui meitä isäksi ja äitiksi. Hän, teiän äitinne, on kauvan sitte muuttanut pois, suurempaan majaan, mutta henkensä elää vielä teissä. Minä näen häntä vielä joka yö, ja kun murhellinen muisto ikäni kaihotusta painaa mieltäni, niin tulee hän aina entisellä tavallansa syänyön aikana eteeni, nuori ja ihana kuin viisikymmentä vuotta sitte, ja kuiskutta minulle ne lohuttavaiset sanat: vuotele, tässä paikassa löyvät kaihotun veljesi. – Sanokaa nyt, lapseni, kuin voipi isänne jättää tätä paikkaa? Hänen veljensä tulisi eikä onnetoina, keltään tuntematoina, taikka löytäisi hän tyhjän aution tuvan ja menisi ikuisesti jälleen tuntemattomille teillensä. Paetkaat siis lapset ja jättäkää isänne tähän. Hän tahtoo kuolla siinä missä on onnellisimman aikansa elänyt. Hän ei voi eroita tästä paikasta.